

Есперантска Младежъ

Органъ на ученичния есперантски съюзъ

9-10

ЮНИЙ и ЮЛИЙ

ВАРНА,
Печатница „Войниковъ“
.6291

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Една годишнина. — Редакцията.
2. Нашиятъ Конгресъ. — Централния Комитетъ.
3. Есперанто и въздържанието. — Abstinenc-esperantisto.
4. Учителитъ и Есперанто. — Есперантисто.
5. Unu el multaj. — Е. Mihalski.
6. Haltu kaj айду min. — Dola.
7. Al la laboristo. — Паралеленъ текстъ.
8. Човѣкъ и вечность. — Отъ Есперанто Peti.
9. Туризмъ и Есперантизмъ. — Ив. Ц. Ханджиевъ.
10. Нашата Лига и нашитъ задачи. — К. Риболова.
11. Klarigoj.
12. Докладъ на К. К.
13. Разни.
14. Адреси.

Всѣнакви запитвания относно I-я конгресъ на У. Е. Л. да се отправятъ до секретаръ-касиера на Конгресния Комитетъ — МИХАИЛЪ ШЕНЕРДЖИЕВЪ, УЛ. Х. ДИМИТЪРЪ № 37. ВАРНА.

Урежда Редакционенъ Комитетъ въ съставъ: М. Малчева, Ст. Данаилова, Г. Батаклиевъ, Г. Долапчиевъ и А. Коюмджиевъ.

На настоятели се прави 20% отстъпка.

Всичко да се изпраща на адресъ:

А. Коюмджиевъ, „Войнишка“ 12 — Варна.

Esperantista Gejunularo

Органъ на Ученическия Есперантски Съюзъ

Една годишнина.

Сѣкашъ вчера бѣ и сѣкашъ не отдавна ние започнахме нашето дѣло, издигнахме единъ новъ свѣтълъ факелъ и тръгнахме по пѣтя на трудната борба за преуспѣването на нашитѣ идеали. И по тоя пѣтъ ние действително издигнахме високо, много високо тоя факелъ. Есперантската младежъ изъ всичкитѣ краища на България е живѣла заедно съ него, е страдала заедно съ него въ труднитѣ му минути и най после отъ него есперантската младежъ е подпалвала своитѣ свѣтилници. Но все пакъ, слабичекъ и скромень бѣ нашиятъ факелъ и далечъ не може да претендира, че напълно е озарявалъ нашия пѣтъ.

Скромниятъ нашъ факелъ това е „Есперантска Младежъ“ — органтъ на Ученич. Есперантска Лига въ България. И ето задъ насъ е вече една нейна годишнина. Една годишнина измината действително трудно, пълна съ пречки и препятствия, пълна съ разочарования и надежди. И нейния пѣтъ — пѣтътъ на „Есп. Младежъ“ не беше гладъкъ! Нейнитѣ верни приятели знаятъ най-добре колко неравенъ бѣ нейниятъ пѣтъ, и това, защото отъ една страна тя се роди въ трудни и тежки условия на животъ, а отъ друга защото млада и неопитна тя се бѣ нагърбила съ трудна, може би непосилна за нея задача. Нейната задача бѣ да бжде тя изразителъ на учащата се есперантска младежъ, изразителъ на нейнитѣ идеи, на всичко онова що днесъ именно вълнува тая младежъ — ратница скромна въ борбата за новъ, по-добъръ, по-смисленъ и по-свѣтълъ човѣшки животъ, младежъ откъсната отъ бездейната такава. И освенъ това тя пожела да изиграе своята роля като смелъ агитаторъ на Есперанто въсредъ незаинтересованата се напълно още учаща се младежъ на България. Тя пожела да посѣе може би малко, но все пакъ разумно и полезно за движението, хубавото семе на Есперанто и Есперантизма, та отъ него да израснатъ нови труженици, нови борци, които ще пълнятъ и ще съгъстватъ нашитѣ кадри.

Задачата казваме, на нашия органъ бѣ ясно поставена и опредѣлена.

И до колко той можа да изпълни своята задача, да постигне своята цель—това всѣки читателъ знае. А може би той не можа да задоволи изискванията на всички, може би той даваше противни нѣща за нѣкои отдѣлни личности, но това още далечъ не значи, че въобще той не задоволи младежта, която го искрено желаше, която *искаше* да прозре *хубавото* въ него и го намери и извлече ценната поука отъ това хубаво.

А сѣдейки и опредѣляйки заслугитѣ на „Есперантска Младеж“, като органъ на нашия Съюзъ, като факторъ въ пропагандното ни дѣло, като факторъ, който е допринесълъ нѣщо за самата организация, не може да ги отрече никой, защото „Есперантска Младеж“ бѣ фокусътъ, въ който намираха отражение лжчитѣ на целия нашъ съюзень есперантски животъ и фокусътъ, който изпращаше лжи да прогони заблудитѣ и скептичните настроения и всѣе идеята за Есперанто. Но нека не бждемъ голословни. Нека си спомнимъ, че съществуването на У. Е. Л. почна безъ ничия подкрепа и безъ никакви средства. И нека си спомнимъ, че за това съществуване до прочитането на първи брой на „Есп. Младеж“ малцина знаеха, и почти никой не бѣ присъединенъ къмъ Лигата. А сега ние вече броемъ двадесетъ кло-на, а освенъ това забелезваме оживения интересъ къмъ У. Е. Л. — основаване на нови ученически есперантски д-ва, запитвания и насърчения въ нашата дейность. И ние можемъ съ уверенность да кажемъ, че „Есперантска Младеж“ бѣ истинското и единичко най-добро наше *propagandilo*.

И ето тоя факелъ трѣбва вече да угасне. И ето, като че ли, нашето велико, грамадно общо сърце, което цѣла година е тъй буйно туптѣло и тъй младенчески всичко чувствувало трѣбва да спре своя туптежъ. Но не! Това не може и не трѣбва да стане! Ние по никакъвъ начинъ не трѣбва да осиротяваме! А може ли да бжде и другояче? Нали ние вече, макаръ и малко, макаръ и слабо палнахме своитѣ свѣтилиници отъ буйния огънь на „Есперантска Младеж“, буень. защото той бѣ огъня на всички. Нали цѣла година вече ние живѣхме съ него, и нали ние искаме все още съ него да живѣмъ?

И затова ние не се страхуваме, че „Есперантска Младеж“, свършвайки своята първа годишнина, може би само за късо време престава да излиза. Ние не се страхуваме, защото знаем, че посѣто отъ „Есперантска Младеж“ вече е цѣвнало въ нашитѣ души красивото цвѣте на велика надежда, че рано или късно ще излеземъ победители изъ апатията и безразличието на днешната среда, че скоро ще завладѣемъ сърцата, ще склонимъ волитѣ и ще спечелимъ душитѣ на мнозинството. И нека бодро крачимъ къмъ светлото бъдаще!

И ние знаемъ, че „Есперантска Младеж“ е била и ще бѣде само единъ отъ многото двигатели въ това крачене „exelsior“ Но ние знаемъ също, че само благодарение съвкупността на всички тия двигатели тежкитѣ облаци на настоящето ще се раздиплятъ, че тъмната оловна мъгла ще се разпрѣсне и ще изгрѣе новото слънце на новата homo. И тогава ще бѣде първия денъ на истинско щастие.

И тоя денъ ще бѣде нашъ — на младежѣта!

Редакцията.

Нашиятъ Конгресъ.

Karaj Gesamideanoj.

Само два месеца ни делятъ отъ нашия I-ви конгресъ — конгреса на Ученическата Есперантска Лига въ България. 15, 16 и 17 Августъ 1926 г. (днитѣ, когато ще се състои нашия конгресъ) сж датитѣ когато ние, — учащата се есперантска младежъ въ България — събрали се подъ зеления стягъ на велико-човѣшкитѣ надежди, ще празнуваме край Черно-море, въ Варна, единъ пръвъ свѣтълъ нашъ денъ — празникъ, който ще ни открие нови, по-сияни хоризонти по пътя на нашата бъдаща дейность.

Само два месеца ни делятъ отъ I-ия нашъ конгресъ. И сега ние се намираме въ края на *първата година* отъ съществуването на нашата У. Е. Л. Именно сега ние, младитѣ труженици есперантисти, първитѣ ратници въ У. Е. Л. трѣбва да хвърлимъ погледъ назадъ да пребродимъ целост-

ната наша дейност, да видимъ какво сме извършили презъ тая минала година, да подчертаемъ всичко „добро“ ще сме свършили, да се стремимъ да повторимъ „доброто“, да видимъ и съзнаемъ грешките си, та въ бъдещата наша дейностъ да ги не повтаряме; съ една дума да почерпимъ поука отъ досегашния нашъ животъ въ У. Е. Л. — поука, която ще ни води напредъ.

И затова ние преди всичко трѣбва да се запитаемъ: Какъвъ бѣше живота на У. Е. Л., какви бѣха формите въ които се огля той? Тези форми и начинъ на животъ бѣха ли резултатъ отъ една дълга практическа работа, извлечение отъ самия опитъ. Разбира се, *не*! И ако днесъ издигаме и подчертаваме важността на I-я нашъ конгресъ то е именно за това. И тамъ, именно чрезъ колективния умъ на учащата се младежъ, чрезъ нейната воля, устремъ и житейска опитностъ да съзнаемъ всички недѣзи и пречки, всички опущения и грешки извършени презъ миналата ни практика — да ги посочимъ, разкритикуваме и премахнемъ за въ бъдеще. И тамъ чрезъ искрената ни критика преисясйки повече полза да прозремъ ония основни средства, които сж се явили като необходимостъ и които сж давали импулсъ на нашата организация, въ нейния по-бързъ вървѣжъ, за нейното стабилизиране и преуспѣване. И тамъ ние трѣбва да бждемъ предани и самоотвержени дейци — труженици, които полагатъ гранитните основи на скъпо и любимо отъ тѣхъ начинание. Защото, важно е преди всичко Ученическата Есперантска Лига въ България да бжде силна и здрава организация и то силна не по количеството което пълни нейните кадри, а качеството на нейните служители.

Първото и най-важното средство, чрезъ което ние ще можемъ да постигнемъ желаното, и даже мечтаното по всички конференции и конгреси е пълното единодушие на всички въ работата за преуспѣване на нашия идеалъ — разумното и трѣскаво пропагандиране на Есперанто средъ учащата се младежъ въ България, която е сигурниятъ водител на бъдещето общобългарско есперантско движение.

Но не е достатъчно само единодушието, защото *добра, истинска добра дейностъ не е тая, която се води отъ тѣло, отъ известни личности, само отъ неколцина, а която се води съ обща преданностъ, самоот-*

верженост, съ общи усилия. И въ духа на такава дейност ние трѣбва да се възпитаваме. Не трѣбва да оставимъ само върху плещитѣ на неколцина наши дейни членове цѣлата непосилна за тѣхъ организационна и просвѣтна работа. *Трѣбва всички да бждемъ дейни!* Отъ тая лоша наша практика, да се откъсваме отъ нашето настоятелство, да не се интересуваме отъ неговата дейностъ е това, че ние най-накрая само критикуваме, само рушимъ онова, което съ толкова трудъ сж създали другитѣ, а на негово мѣсто да не създаваме нищо. Но ще кажатъ: какъ да не се руши, когато тѣхната дейностъ е била насочена въ криво направление? — Но ние ще отговоримъ: „Не трѣбва да се руши създаденото лошо, а трѣбва да не се допуска да се създава то а на негово мѣсто, съ общитѣ усилия на всички, съ извличане на общото желание да се създаде красивото и полезното.“

А фактъ е, че въ едно движение повече критикуватъ ония, които може би никакъ, или най-малко сж работили преданно и искрено за успеха на дѣлото, на движението.

Ние трѣбва да съзнаемъ, че за всичко онова *лошо*, що е сторено въ отдѣлно д-во. отъ отдѣлни личности, сме виновни всички затова, че не сме се постарали да предотвратимъ това *лошо*. Виновни сме всички, защото не всички даваме своята данъ, изпълняваме своитѣ задължения спрѣмо нашитѣ д-ва, а сжщо тѣй и спрѣмо цѣлия нашъ съюзъ.

И съзнали това ние трѣбва да престѣпимъ къмъ *дѣла* а свършимъ съ *думитѣ*, защото *цѣлта е ясна*.

И затова на I-я нашъ конгресъ трѣбва да подтикнемъ нашитѣ членове къмъ по-усилена, по-себеотдайна и по-съзнателна дейностъ за преуспѣването на нашата цѣль. И въ тая си работа конгреса занимавайки се съ онова постоянно средство, чрезъ което ще може да се поддържа винаги бодъръ духъ въ съюза и да се подклажда ентузиазма на ратницитѣ въ бойното *зелено* поле, трѣбва да се занимае най-вече съ въпроса за бждащето на органа ни, до сега „Есперантска Ммладеж“, въпроса *да има ли или не такава*. Ако „не“, за насъ поне, бждащето е ясно — бждеще, въ което е изгървана ржководната нишка, когато всѣки ще работи самъ за себе си, всички ще бждатъ изолирани единъ отъ другъ, а ако „да“ т. е. ако ние чувст-

ваме необходимостта отъ общо звено, отъ *нашъ* есперантски фокусъ, където ще се събиратъ въ едно всички наши искания, целата наша дейностъ и целостния нашъ духъ т.е. органъ, който ще бжде веренъ изразителъ на исканията и на идейнитъ настроення на учащата есперантска младежъ, —тогава на конгреса ще трѣбва да се занимаемъ съ *бъдащото* списване на *нашия идейно-органizationalенъ органъ*, като дадемъ нашитъ конкретни схващания по тоя въпросъ, които ще бждатъ и яснитъ и опредѣлени директивни, дадени на редакционниятъ комитети.

Нашия конгресъ не трѣбва да пренебрегне и единъ тъй важенъ въпросъ, съ който се занимаватъ вече другитъ младежки организации, именно *отношенията ни съ другитъ организации*. И изхождайки отъ факта, че ние навсѣкжде можемъ да прѣскаме семената на нашата пропагандична целъ ще трѣбва да дадемъ реалнитъ средства, чрезъ които ние ще можемъ да проникнемъ навсѣкжде и тамъ да пренесемъ ценната полза, частно за У. Е. Л. и общо за есперантското движение въ България.

И ето по всички тия горни въпроси, а не сж само тѣ, конгреса трѣбва да издигне своя гласъ, да посочи своята мисль, да разреши тъй както трѣбва да разреши искрено и разумно!

И, драги съидейници, поставяйки толкова важни за разрешение на I-я ни конгресъ задачи, е нужно добро подготвление, предварително обсъждане по всички въпроси и вземане определени становища по тѣхъ; нужно е всѣки клонъ и всѣки членъ поотдѣлно да се постараетъ да разреши всичко и на конгреса се яви съ конкретнитъ си мнения по всѣки разискванъ въпросъ, та така да може по-лесно да се работи и се взематъ по-ясни, по-конкретни и положителни решения.

Ние тукъ нахвърлихме мисли по въпроситъ, които ще се разгледатъ на конгреса, по въпроси, какъ и чрезъ какви средства бихме могли да бждемъ по-добре, какъ можемъ по ускорено да се развиваме, но ако ние искаме, щото всички тия средства да иматъ понататъкъ своята реална подкладка да се въплотятъ в дела въ нашия организационенъ животъ и така действително да принесатъ на насъ и на нашето дело ценния свой приносъ, трѣбва най-напредъ да об-

сждимъ отъ своя страна и ние тия въпроси и средства, и следъ това подготвени, да допринесе всѣки отъ насъ, по нещо, за разумното тѣхно разрешение на конгреса. И това ще стане толкова по-добре, колкото повече личности ще взематъ участие въ това разрешение. Защото ясно е, че тогава всичко ще бѣде желание не на отдѣлната личностъ, а общото желание, общия духъ на всички. И затова дългъ се налага на всѣки отъ насъ да бѣде на конгреса, и тамъ да помогне, защото трѣбва, защото е длъженъ да помогне, съ своите сили, съ своята искренность, за стабилизирането, за заздравяването, а даже и за тържествуването на У. Е. Л.

Помнете, I-ия конгресъ, може, стига да има нужнитѣ условия за това да тури начало на нова, светла и красива епоха въ есперантското движение въ България. Е добре, нека пожелаемъ да туримъ началото на тая епоха. Нека се покажемъ истински зеленозвезди рицари въ бойното поле на Есперантизма. Нека всѣки и всяка отъ насъ изпълни своя дългъ, продиктуванъ му отъ съзнанието за святостта на нашата целъ! И тогава знайте, ще настѣпи истинското сияйно и тѣй жадувано отъ всички сществуване на У. Е. Л.

Нека пожелаемъ и нека изпълнимъ!

Централния Комитетъ.

Есперанто и въздържанието.

Есперанто като единъ международенъ езикъ се е наложилъ на свѣта. Благодарение на своята леснота при изучаването и на своята интернационалность, той всѣки день печели все нови привърженици. И не е далечъ деня, когато той официално ще бѣде признатъ въ всички области на живота, като единствено средство за свѣтовно разбирателство.

Воздържанието като една идея има за целъ премахването на всички пороци, които разяждатъ днешното човѣчество. Въ по-широкъ смисълъ то има за целъ единъ по-възвишенъ животъ, кждето:

„Да не будетъ на свѣтъ ни слѣзъ, ни вражды
Ни безкрестнихъ могиль, ни робовъ
Ни нужды, безпросветной, мертвящій нужды

„Ни меча, ни позорнихъ столбовъ!“

По своята сжщностъ въздържанието е една общочовѣшка идея. Защото, алкоола не признава граници, той е еднакво вреденъ както въ България, така и въ Франция; той не познава мѣсто и народностъ, а еднакво действува както на северния полюсъ така и на екватора, както на българина, така и на червенокожия и пр. Ами тютюна, комарджилѣка, проституцията, разврата и пр. не сж ли това все световни злини?

И за да бжде борбата противъ тези злини целесъобразна, тя трѣбва да се води на международна почва. Защото въ С. Щати не се произвежда алкоолъ, но Франция по контрабанденъ начинъ иска да го внесе.

Щомъ като е така, щомъ като тази борба е международна, то хората отъ всички страни на света, водещи тази борба трѣбва да се сношаватъ, да се събиратъ на международни конференци и конгреси, за да обмислятъ и решаватъ, какъ по-добре да се води борбата. Тогава тѣ ще трѣбва преди всичко да се разбиратъ единъ други. А това най-добре ще стане чрезъ Есперанто.

И тѣй, Есперанто се явява като едно мощно средство на въздържателитѣ за постигане на тѣхната целъ. Нека и въ този случай тѣ да последватъ своя „дѣдо Форселъ“, който знае Есперанто и който е написалъ нѣколко отъ своитѣ съчинения на него.

Всичко това — едно.

Друго. Есперанто като една идея — Есперантизма или тѣй наречената „*interna ideo*“ представлява една велика идея, въ основата на която лежи братството и любовта между хората и мира между народитѣ. И Заменхофъ, именно за туй създаде Есперанто, не отъ любовъ къмъ езика като езикъ, а отъ любовъ къмъ човѣцитѣ. Не лежи ли сжщата идея и въ основата на въздържанието? Не ли отъ любовъ къмъ хората въздържателитѣ се боятъ противъ всички пороци?

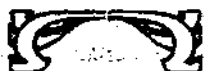
Ако всичко това е така то, нека ние есперантиститѣ пригърнемъ въздържанието заедно съ „*interna-та ideo*“ и да ги съединимъ въ една идея — идеята на любовта и

трезвеността, която ще спаси днешното човѣчество отъ всичко лошо и порочно и ще го изведе на по-свѣтли хоризонти, и нека сѣщо ние въздържателитѣ пригърнемъ Есперанто и Есперантизма, ако искаме да покажемъ че сме носители на общочовѣшки идеали!

Впрочемъ напредъ съ трезвеностъ и надежда!

Орхание.

Abstinenc-Esperantisto.

Учителитѣ и Есперанто.

Учитель, ето една дума надъ която, ако се позамислимъ по-сериозно, неминуемо ще предизвика представата за ония мъки и страдания, които преди 20 в. бѣха изпитани пакъ отъ единъ Учитель, тамъ на Голгота. И не е ли учителтъ днеска който е нарамилъ най-тежкия кръстъ въ живота, дори по-тежкъ отъ тоя на Христа — кръста на културата и просвѣтата — да възпитава и обучава? Наистина, нему се паднала най-трудната работа, но пъкъ и най-приятната. Като таквъ, учителтъ е игралъ твърде важна роля въ културната история на човѣчеството; имената на много педагози и учители, на най-важното дѣлата на учителството ще останатъ неизличими въ страницитѣ на историята. Учителтъ е най-активниятъ елементъ въ общественния животъ на народа. И ето ново поле на работа за учителя — полето на есперантизма, където може да се регистриратъ нови успѣхи и ценни придобивки на учителя.

Днеска, учителството за да не изневѣри на поста си, трѣбва да стане най-ревностниятъ разпространителъ на Есперанто. Той (учителя) трѣбва да разкъса завесата на заблудата и строши веригитѣ на предрасждѣка, за да проникне зелениятъ лъчъ въсред народнитѣ маси и разстопи бронята на консерватизма. Човѣчеството освободено отъ всичко това, ще впери очи и види едва блѣщуващата звезда, която му въщае това, за което днеска най-вече жадува — култура, просвѣта, братство и истина. И учителството представлява една доста голѣма бройка въ редоветѣ на еспе-

рантиститѣ — тая частъ отъ учителитѣ, които сж схванали великата роль на Есперанто, която то ще играе въ живота, именно ролята на единъ отъ мощнитѣ фактори, които тласкатъ човѣчеството по пътя на прогреса и културата. — Тия учители жертвуватъ всичко за Есперанто, съдействували сж и ще ни съдействуватъ. Обаче друга частъ отъ учителството, несхващайки предстоящата задача на Есперанто, или отъ личенъ егоизъмъ (касае се за нѣкой отъ учителитѣ, които предаватъ по езицитѣ), освенъ, че не съдействуватъ за разпространението на Есперанто, но ни възпрепятсвуватъ на всѣка стѣпка за неговото по-широко разпространение. Често слушаме да се оплакватъ есперантисти, че нѣкой-си учителъ, или директора на нѣкоя гимназия пречилъ на есперантисгитѣ да пропагандиратъ Есперанто всредъ ученицитѣ. Но, тия г-да, нека знаятъ, че подъ каквато и предлогъ да се обявяватъ противъ Есперанто, не сж на правъ пътъ и че излишно е да доказваме, че чрезъ Есперанто най-добре се разрешава езиковата проблема, понеже това доказ живота отдавна, но, много по-излишни сж тѣхнитѣ нервноболезнени крѣсци, които ще останатъ нечути въ победоносния ходъ на есперантисгитѣ, къмъ триумфа на великата Есперантия.

Впрочемъ, противницитѣ на Есперанто нека знаятъ, че този, който е противъ неговото разпространение, то той е и противъ културния развой и напредѣка на своя народъ.

Юний, Търново.

Esperantisto de Vl. 3^{kl}.

Консерваторската мисль упорито доказва, че Есперанто е утопия. Живата закономерно развиваща се действителность, безъ да бърза, винаги порешително отблъсква аргументитѣ на консерваторитѣ.

Максимъ Горки.

Unu el multaj

E. MIHALSKI

Decidis ŝi. Kovrinte per vualo
vizaghon sian de madonsimila bel,
eliris straton ŝi mortece-pala . . .

Kaj vendi sin jen estis ŝia cel.

Batali pluen — mankas ŝia forto;
kaj persekutas ŝin ja sen kompat' Fatal'.
Chu morti? Nel... Terura estas morto!

Ankoraŭ riskos ŝi en viv-batal'.

Per kia prez'i . . . Ŝi tremas pro teruro;
kaj batas forte kaj nerveme ŝia kor'. . .
Sed sekvas ŝin jam ia vir-statur, —
alvenas ghi — malhonoriga hor' . . .

Invitis li. Ŝi sekvis obeeme.
Kaj ion flustris li — sed ŝi ne aŭdis ghin;
nur batis kor' rapide kaj nerveme,
kaj febre tremis pala falontin'.

Hotela chambr'. Malpura staras lito —
ofer-altaro de l'plej pura sento — am'. . .
Kruela mok' je l'koro turmentita.
de l'juna viv'—neforgesebla dram'!

Alvenis tag'. Eliris morte-pala
sur bruan straton ŝi el pordo de l'hotel',—
ofero nova de la viv-batalo,
viktimo juna de la viv-kruel'.

Kaj estis jen vidata sur vizagho
sopiro je felich' kaj pri la viv-malghoj'. . .
Ŝi estis tiel bela kaj junagha
kaj glitis jam sur pereiga voj' . . .

Haltu kaj aŭdu min!

Kiom multe da rigardoj mi perdis post vi. Kaj kiom multe da sopiroj mia la malsana brusto dedichas al vi. Laŭ miaj vangoj ofte larmoj rulighas kaj pereas — pro vi.

Mi vin ne konas. Mi ne konas viajn okulojn, vian ridardon. Mi ne konas la mildecon de via rideto. Via elspiro estas somera antaŭvespera zefiro . . . Vien nomon mi ne konas, kaj laŭvole tiel nur „Nekonato“ mi vin nomas.

Mi ne konas vin . . .

Kaj tamen mi vin tiel amas . . . — Mia deziro estas vi.

Haltu kaj aŭdu min! Chu vi ne aŭdas? Chu vi ne aŭdas la malsanulan, malfortecan mian vokon? Haltu kaj aŭdu min! Mia animo estas malsana . . . — aŭdu ghin! . . .

— Sed vi estas „Malhelo“ kaj mi ne vidas vin . . . Mi jen vin tiel strange milde sentas che mi, kaj jen sopirsimile vi ien forflugas . . . Kaj malhele estas. Mi manojn etendas kaj en la mallumo vin serchante mi singultas, mi ploretas kaj humile vin petas. — Haltu kaj aŭdu min! . . .

Jam jarojn mi vin amas — mia revo kaj mia felicho estas vi — vi, kiun mi ne konas. Jam jarojn mi serchas vin . . . kaj haltu, aŭdu min! — Mia animo estas malsana kaj aŭdu ghian konfeson!

La urbo, la stratoj, la bruo ektedis al mi; mi komencis senti la hommalverojn kaj mi ekpovis kompreni la vivdolorojn, kaj chio chi estis doloro en mia vivo . . . Depost tiam mi ekserchis konsolon — mi serchis animon, al kiu mi chiam povus chiujn miajn suferojn konfesi kaj miajn dezirojn. Kaj depost tiam mi eksentis vian aperon en mi. Vi estas figuro, kiun mi ne konas, mi ne estas vidinta ghis nun.

Nur sentas mi vin — vian zefirsimilan elspiron, viajn karesojn . . .

Kaj kiom multe da humilaj petoj mi sendis post vin kaj kiom multe da plendpenaj sopiroj mi perdis post vi — pro vi. Chu iam mi povos vidi milde ludantan rideton sur viaj lipoj kaj chu iam mi renkontos charman vian la rigardon? Chu iam — ni rigardos unu la alian? Kaj la manojn viajn, kiuj palpetas mian koron, chu iam mi povos premi sur mian bruston kaj ilin karesi?

Mi serchas vin, mia „Nekonato“! Pro vi mi tiel multe shatas la solecon — char estante sola mi povas nur pri vi pensi kaj kredi ke vi aperos antaŭ mi, che mi . . . La mallumon ankaj pro vi mi shatas, char en ghi mi esperas vidi vian befiguron, renkonti vian charmoplenan rigardon kaj vidi vian mildan rideton.

Jam multajn jarojn mi suferas — pro vi!, char mia „Nekonato“ estas vi, kiu nur karesas min, sed tamen kies karesoj ofte plorigas min . . . Vi estas surda — vi ne aŭdas miajn sopirojn, mian ploron kaj miajn petojn. Kaj muta vi estas, kvazaŭ . . . Ekparolu al mi, mi volas aŭdi vian voĉon!

Pro vi mi perdis mian trankvilecon . . . Kaj aŭdu mian, suferplenan senesperan vokon! Haltu kaj lastfoje per mildaj manoj la distaŭzitan mian hararon karesu vi — karesu mian frunton, miajn vangojn! Ne kisu min — nur per mildaj karesoj armanu mian hararon kaj frunton kaj miajn vangojn.

Tiam . . . mi petas vin, forighu, ke sola mi restu.
Dola.

Перво.

Pervo

На работника.

Al la laboristo.

Защо си, о братко, тъй събрчилъ вѣжди и носишъ печаль на лице? Защо си тъй бледенъ и съ погледъ нажаленъ и унилъ, — какво ти тегне на сърце? Какъвъ е тозъ демонъ, що брезди насилно твоего чело? Коя е, кажи ми, тазъ черна

Pro kio, ho frato, vi tiel brovojn sulkigas kaj sur vizagho malgajon vi portas? Kial vi estas tiel pala kaj kun rigardo chagrena kaj malvigla, — kio vian koron premas? Kia estas tiu demono, kiu perforte sulkgas vian frunton? Diru al mi,

сила, що гнети вечно твоята душа? Какво е туй време, що тъй безъ време привежда къмъ земята твоята снага?

Тебъ земенъ царь те наричатъ, и творецъ на всичкитѣ блага... Но защо, о царю, — защо си съ погледъ нажаленъ? Защо, творецо на блага, тъй сбърчилъ си вежди, навелъ си погледъ и снага привелъ? — Нима салъ тебъ не ползватъ блага — създания чужди на твоята ржка?!

О, зная! зная!... По тези бръчки и погледъ тъженъ надгробно слово азъ чета... Хей тамъ въ полусрутень бордей, въ парцали прашни азъ виждамъ да стене и охка жена... Край нея две малки бледи дечица, кашляйки протягатъ ржички за хлѣбъ... Ти съшашъ, о братко, нейнитѣ болки, ти чувашъ и тяхнитѣ викове „хлѣбъ!“... Ти сецашъ и чувашъ... грижата черна души сърцето... а въ джоба си нѣмашъ нито петакъ!...

... Грижата! грижата! — черната птица! — кога ний братко, ще я прогонимъ?

— Видъ: тамъ въ храсталачка птичкитѣ пеятъ — те не познаватъ грижа, печаль... Подхвъркваатъ дружно, братски живеятъ, и съ дружна песень грижата гонятъ...

— Не можемъ ли и ние живя така?

... Ела, о братко, дай си ржцетъ! — Некъ вси угрижени свойтѣ дадатъ... И грижата, грижата — черната птица — далече, далече ще отлети!...

kiu estas tiu nigra forto, kiu eterne subpremas vian animon? Kia estas tiu shargho, kiu tiel frue klinas vian staturon al la tero?

Vin mondregho oni nomas, kaj kreinto de chiuj bienajhoj... Sed kial, ho regho, — kial vi estas kun rigardo chagrena? Kial, kreinto de bienajhoj, tiel brovojn sulkigas, rigardon kaj staturon klininte? — Chu nur vin ne utilas la bienajhoj — kreaĵoj malpropraj de via mano?!

Ho, mi scias! mi scias!... Sur tiuj sulkoj kaj rigardo chagrena surtomban vorton mi legas... For tie en duonmalkonstruita bordelo, en chifonoj polvozas mi vidas virinon ghemantan... Apud ŝi du malgrandaj palaj infanoj, tusante, etendas manetojn por pano... Vi sentas, ho frato, ŝiajn dolorojn, vi aŭdas ankaŭ iliajn kriojn „pano“... Vi sentas kaj aŭdas... la zorgo nigra mortpremas la koron... kaj en la posho eĉ moneron vi ne havas!...

... La zorgo! la zorgo! — la nigra birdo! — kiam ni frato, ĝhinforpelos?

— Vidu: tie en la bosko la birdetoj kantas, — ili ne konas zorgon, chagrenon... Ekflugetas kune, frate vivadas, kaj komuna kanto la zorgon pelas...

— Chu ankaŭ ni ne povas tiel vivi?

... Venu, ho frato, donu viajn manojn! — Kaj chiuj zorgantoj la siajn donu;... Kaj la zorgo, la zorgo — la nigra birdo — foren, senilimen forflugos!...

Orhanie.

Tradukis Paŭlo.

ЧОВЪКЪ И ВЕЧНОСТЪ

отъ Zaponi.

Дуализмъ и монизмъ: ето двата принципа, които съдържатъ всичко, съ което до сега човѣкъ се е мъчилъ да обясни свѣта.

Дуализмъ: *тамъ твореща сила, тукъ творение.*

Монизмъ: *самотворение.*

Дуалистични сж всички религии и философски системи, които се числятъ нѣкакъ наредъ съ *метафизиката*.

Метафизика—споредъ *Шопенхауера*—е учение за онова, което се крие задъ предметитѣ или ги обяснява.

Да си послужимъ съ алегория: въ случая съ дуализма нѣкоя машина би опитала да се обясни сама, да обясни своя откривателъ и строителъ; а въ случая съ монизма машината би измислила, *построила(!)* и обяснила *сама себе си!*

Дветѣ идеи по принципъ сж абсурдни, особено втората, отколкото първата; защото отъ нищо, нищо се не ражда. Обаче машината (свѣтътъ) вече *сѣществува!* Но не може да обясни нито себе си, нито своя създателъ, а още по-вече да претендира, че тя сама се е построила — Всичко, което се нарича *«обяснение»*, въ най-добрия случай е само факта, че тя сѣществува и функционира по *извънредно остроуменъ начинъ*.

Затова моето съображение е особено важно да се създае че извънъ факта за *сѣществуването* на свѣтътъ (начинътъ е работа на естественитѣ науки) дори и *най-малката отстъпка е невъможна*. Нито естествоизпитателитѣ, нито философитѣ, нито основателитѣ на религии сж могли „да обяснятъ“ нищо. Естествоизпитателитѣ описвали, философитѣ спекулирали съ хипотези, а основателитѣ на религии вѣрвали.

Въпреки всички изследвания ние знаемъ *малко* за *материалниятъ свѣтъ*, (даже и природнитѣ закони погледнати като достовѣрни, въ последно време трѣбваше да капитулиратъ!), — колкото за *метафизиката* — *нищо!*

Материалниятъ свѣтъ не може да се отрече, даже ако се съгласимъ, че свѣтътъ съ своите феномени сѣществува споредъ *Шопенхауера*, *само въ нашето въображение*.

Разбира се тази теза може да отбележи само, че ние не сме сигурни въ това, дали действително свѣтътъ (въ самата си сѣщностъ) е такъвъ, какъто ние го възприемаме съ помощта на чувствата. Нашата представа за него може да бжде непълна или дори неточна; обаче нѣма съмнение, че *вводице трѣбва да сѣществува нещо, което ражда въ насъ тази представа*; защото „нищо“ е невъобразимо, а въобразеното по нѣкакъвъ начинъ „нещо“ е материално.

Метафизичният свѣтъ би билъ отреченъ само за това, че ние не можемъ да си го въобразимъ. По този пътъ вървѣше безскрупулно монизма. Обаче материалниятъ свѣтъ вероятно има причина извънъ себе си! Монистичното учение не може да ни задоволи, понеже то не разчита причината — нужда. Свѣтовниятъ загадки оставатъ *неразрешени* загадки!

Религията се мъчи да разреши проблемата съ вѣрата; обаче тя грѣши опитвайки се да направи понятно за човѣка чрезъ известни вѣро-форми това, което нему е непонятно. За тази цѣль *Бога е човѣко-оподобенъ*. Следователно „откровението“ не се състои само въ сътворението на свѣтътъ, но главно въ това, че Богъ лично се е обявилъ като баща на своите потомци, хората, — който създаде земниятъ животъ само като преходъ къмъ по-висшъ животъ следъ смъртта. Този начинъ на мислене е антропоцентро — едностранчивъ, — (дали идеята че чудно функциониращата вселена, на която ние знаемъ само най-малко отъ нейната цѣлостъ, да бже създадена само за човѣчеството, „привилегированъ“ видъ между обитателитъ на нашия земенъ *глобусъ*, — не е ли наистина абсурдна? — Независимо отъ това че липсва всичко, което би имало видъ на доказателство. (Въ това отношение всѣка вѣра се определя като примирение отъ доказателство!) Доказано е само, че творецъ на вселената съществува.

Резюмирано: монизмътъ и догматичниятъ дуализмъ не сж въ сила да обяснятъ свѣтътъ. Прочие да търсимъ *друга форма на дуализма!* Философа *Кант* почти би ни я далъ, поставяйки граници на човѣшката способностъ да познава. Обаче той би трѣбвало да изговори абсолютната „*ignorabimus*“ относно метафизиката и не оставилъ створена вратичката на догматичната вѣра. Дали ний не бихме могли да живѣемъ безъ такава? Не е ли достатъчно да си представимъ *Божеството тъй висше, че човѣшкия разумъ да не може да го разбере?* Има ли нещо по-естествено отъ това да си представишъ Бога божественъ, т. е. универсаленъ, противоположно на човѣшкия начинъ на мислене, който всѣкога остава между границитъ на релативността на всички свѣтовни феномени? Прочие: какво доказва че критерия, съ който ние всичко мѣримъ: човѣшкиятъ разумъ — е справедливъ и компетентенъ въ това отношение? Обаче знайно е че ние можемъ да възприемемъ, обработимъ и разберемъ само *свѣтовнитъ феномени!*

Ето критерия, който ни ръководи къмъ правиятъ пътъ: Непосредствено ние не можемъ да разберемъ Бога (той сигурно не мисли съ човѣшки мозъкъ), затова пъкъ, Той ни говори съ своитъ творби! *Свѣтътъ на феноменитъ е Есперанто между Бога и човѣка!* Този езикъ (красивиятъ свѣтъ) нека учимъ перфектно и основно. Да го учимъ съ *свои и интелекти!* Нека той бже свѣтътъ за насъ! Нека

не позволимъ да го обезценятъ съ нѣкон невѣрни извънсвѣтски обещания. *Такаво, каквото е, Богъ ни го е далъ казвайки: „ориентирайте се! изследвайки и използвайки всички възможности на тоя свѣтъ, вие ще разберете поне: моите намѣрения!“*

А природнитѣ закони? Не опровергаватъ ли съществуването на такова висше същество? (Азъ зная добре, че мистикитѣ ще ме хванатъ за този грѣхъ на изоставяне; но да потърпятъ!) Споредъ моето мнение *природнитѣ закони сж единствениятъ възможенъ изразителъ на божеството*; само съ тѣхъ струва ми се е възможна свѣтовната хармония. Колкото по дълбоко проникваме въ природата, толкова по-чудна, по-величествена и по-красива се открива тя предъ насъ. Необходимо ли е да се докоснемъ до крайнитѣ дѣла и да питаме за причината на причината? Би било безцѣлно, защото никога не ще узнаемъ нещо за това. Обаче не е безцѣлно да се пита: *Какво да правимъ съ нашия животъ? Цѣлвта трѣбва да вжде поставена и ускорена!*

Никой, който е мислилъ до тамъ може да отмени философа *Нитче*. Той посочилъ цѣлвта на човѣчеството, а тя е: *„стани свършено тѣлесно и духовно“*. Той значи проповѣдвалъ *усвършенствуване!* Може би той грѣшилъ относно средствата за постигане тази цѣль. Но ние, нека търсимъ, за да намѣримъ *точнитѣ* средства. Дали въ това не ще е направено още нѣщо? Нека почитаме нашия Богъ правяйки живота си колкото е възможно по-свършенъ — *земния животъ съ земни цѣли*. Ново „добро“ и „зло“ е намѣрено и ще се намѣри. Всѣки е отговоренъ за бждещето на земята, на човѣчеството. Да не губимъ време за молитва, които не ще бждатъ чути, *но нека работимъ* за нашитѣ наследници тѣй, както нашитѣ бащи работиха за насъ. И ако ние трѣбва да се молимъ, *то нека нашата молитва дж бжде благодарностъ за това, че ние можемъ да работимъ!*

Съ пълна душевна скромностъ, обаче съ всички сили нека работимъ съзнавайки, че такава е волята на Бога, комуто всичко дължимъ. Но нека сжщо никога не забравяме, че не е необходимо и даже безугѣшно да се мисли за същността на Божеството. Никога ние не ще разберемъ това и всичко, което бихме си представили въ това направление е осждено на гибель. Нека се задоволимъ съ това, което Богъ ни е далъ и което ние можемъ да доловимъ: *красивиятъ, безграничниятъ свѣтъ!* Нека нашата религия бжде обожание пълно съ благоговение къмъ *всичко*, което Богъ ни е дарилъ. Толкова неизчерпаеми изглеждатъ тѣзи извори, щото лесно можемъ да се отдадемъ на всички безплодни спекулации за *другъ животъ, чиято форма никой не е можала, не може и не ще може да си представи* негубейки се въ абсурди. Покорявайки се на *всички* изисквания на природата

т. е. на Божитѣ закони ние ще почувствуваме чудното спокѣйствие на съвестта — най-доброто доказателство, че ние сме на правия път. Сѣщо както следъ добре използванъ день, вечерта чувствуваме приятна умора, тъй и въ часѣтъ на смъртта ще почувствуваме, — предполагайки, че сме изпълнили добре нашето земно задължение — приятна нужда отъ добре заслужена почивка. Ще бѣде ли това истинскиятъ край — нека спокойно оставимъ това на Божията воля, неразбираема за насъ.

Peti.

Ив. Ц. Ханджиевъ—Варна

Туризмъ и Есперантизмъ

Като се иматъ предъ видъ новитѣ насоки които туризмъ доби въ последнитѣ години — особено тия следъ последната война — основателно и напълно логично е желанието, нещо по-вече, стремлението на съзнателнитѣ, искренни и далновидни привърженици на идеята на туризма, да търсятъ нещо сходно въ стремежитѣ, въ цѣлитѣ на тѣзи две идейни движения, извоювали вече — съ цената на скъпи жертви — своето право на сѣществуване.

Туризма като идея по своята сѣщностъ и тенденция е не по малко универсаленъ отъ Есперантизма. Цѣлейки духовното, културно, нравствено и физическо развитие на индивида, въ когото всагда редица лични и обществени добродѣтели, туризма въ сѣщностъ подготвя благодатната почва за възпитанието на една вселюбяща душа; душата на „човѣка“, отзивчива на всички людски неволи и страдания и готова всѣки моментъ на себепожертвуване. Това туризма постига непризнавайки никакви политически граници, никакви вѣрски и народностни различия — чрезъ влиянието на природата. Стремейки се всячески да накара хората да почувстватъ нуждата отъ едно постоянно и неразрывно общуване съ природата, съ нашата обща майка — природа, която чрезъ въздействието на своитѣ красоти върху човѣка, възвисява неговия духъ и облагородява неговитѣ чувства, туризма служи на една свѣтла, възвишена идея — идеята за общочовѣшко добруване и щастие.

Изпитали благотворното въздействие на природата, почувствали нейната мощъ и дивна, ненарушима отъ никакви условности хармония, ний ясно съзнаваме своя дългъ на здравомислящи сѣщества — да считаме себеподобнитѣ си за свои братя и да живѣемъ съ тѣхъ въ миръ и разбирателство. Най-сигурно средство за тѣхното постигане есте-

ственно е взаимното разбирателство между хората, между народите.

Въ тоя редъ на мисли отъ нашия погледъ не може да избѣгне отрадния фактъ, какво туристите бѣха въ първите редове на ония, които първи съзнаха нуждата отъ подобно разбирателство — предпоставката на доброто бждаше на тъй много изстрадалото човѣчество, доволно кжпано въ своите собствени сълзи и кърви — и заработиха съ една безпимерна енергия за неговото осжществяване. Зарегистрираната въ това отношение, въ последните години дейность, която е на пътъ да дава вече своите добри резултати, говори най-красноречиво за ролята, която туризма и туристските организации има да играятъ по отношение създаването връзки и добри отношения между отдѣлните народи. Взаимните посещения и размѣни, които туристите отъ разните страни си правятъ сж едно добро указание за чувствата и настроенията които сж обладали и обладаватъ народните маси, най-вече въ тѣхните интелигентни среди, особенно следъ последния свѣтовенъ катаклизъмъ, който погълна съ своята стихийность милиони човѣшки сжщества и потоци човѣчеството въ потоци кърви.

На този бесенъ устремъ за безмилостно взаимноизтрѣбление, трѣбваше да се противопостави желанието за миръ, излѣзло отъ глѣбините на наболялата душата на народите. Изразители на това желание станаха редъ идейни, културно-просвѣтни движения, като въздържание, туризъмъ, есперантизмъ, младежки християнски дружества, спортъ и др. Между тѣхъ туризма и есперантизма съ пълно право биха могли да се считатъ, като две напълно сходни (относно крайната имъ цѣль) идеи, които прекрасно биха могли да се подпомагатъ и допълнятъ. За да могатъ туристите успѣшно да постигнатъ своето желание за завързване на неразривно приятелство съ чужденците, трѣбва да се замислятъ сериозно върху средството, което би имъ дало тази възможность. Естествено, явява се нуждата отъ единъ езикъ, който по леснината на своето изучаване и усвояване да служи като сигурно, незаменно средство за разбирање. И такъвъ езикъ за голѣма наша радостъ наистина сжществува — това е международния езикъ на Д-ръ Заменхофъ, нареченъ есперанто, който благодарение именно на особенните си качества опростотвореностъ и леснота въ изучаването — е станалъ едно истинско средство за искрено до трогателность разбирателство между представителите на културните среди отъ едва ли не всички народи на земята.

Значението на есперанто е достойно оценено и днесъ той се радва на особенно внимание отъ страна на туристските организации въ Швейцария, Германия, Чехославия, Скандинавските страни и др. Кждето сж издадени (на еспе-

ранто) редица пжтеводители и книги съ туристски характеръ. И така общата крайна цѣль — миръ и разбирателство между всички хора на земята — налага повелително на туризма и есперантизма да работятъ при пълно разбирателство и искрено сътрудничество и подпомагайки се взаимно, да градятъ неуморно величавата сграда на общочовѣшкото добро, която ще бжде гордостъ и венецъ на тѣхнитѣ благородни усилия.

Нашата Лига и нашитѣ задачи.

Една Лига на школска младежъ, Лига още малочислена, слаба, даже непозната като организация, Лига, чиято цѣль е да разпространява Есперанто между учащитѣ, тоя Есперанто, който чрезъ себеотрицание и пламенниятъ идеализъмъ на малцината безумци обрекли младостъ и сили на служене въ свѣтлия пжтъ на интернационализма и подвига на мирнитѣ победи шества своя триумфъ, трупъ победа следъ победа, печели все нови и нови пламенни апологети, както въ свѣта въобще, така и въ нашата родина. Изникналъ изъ високо хуманнитѣ трепети на една душа, обжарена чрезъ пламъцитѣ на едно горещо любящо сърце — творение на единъ великъ хуманистъ Заменхофъ, изнесенъ презъ дни на ужасъ и кръвъ, димъ и разрушение и най-после — ето го — тихо разцѣфналъ подъ буйнитѣ лжчи на майското слънце, обещаващъ небивала жътва.

Есперанто прониква въ България, подетъ съ свойственния на българина ентузиасъмъ, скоро за известно време заглъхва и после пакъ прегърнатъ вече отъ по-широкъ кръгъ възрастни и юноши заживѣва въ тѣхнитѣ души и сърца. Но малцина сж тѣ — първитѣ ратници за Есперанто.

Бавно, много бавно се развива есперантското движение. Войната сжщо оказа влияние — направи условията за работа още по-тежки, уби надеждата у надяващитѣ се, Но изгрѣ зората въ България и за Есперанто.

Въ България отъ години съществува Б. Е. Д., а на 20 юний 1925 г. бѣха поставени въ София основитѣ и на Ученическата Есперантска Лига.

Съ присжщото на младежъта увлечение, идеята се пропагандира и бързо даде резултати. Днесъ У. Е. Л. брои 20 клона. На 4 и 5 май въ Търново се състоя първата конференция на учащитѣ се есперантисти. Тамъ присжстваха 10 клона. За пръвъ пжтъ се събраха 60 души ученици есперантисти изъ разнитѣ краища на България. Тамъ на конференцията се говори много за Лигата, за нейния органъ, за на-

шия живот, дори за личности (което не трѣбваше да стане). И ето месецъ отъ тогава ние пакъ замръхне, замръхне, защото като че ли не съзнаваме нашитѣ задачи. Трѣбва да устремимъ всичкитѣ си усилия къмъ създаване на една мощна, крепка и силна организация, съ членове говорящи Есперанто, една отъ главнитѣ предпоставки на успѣха ни. Но какъ ще постигнемъ това? Между нашитѣ редове, като чели малцина се питатъ; а само чрезъ пълна и разумна централизация, която да държи сметка за клоновата автономностъ, ние ще можемъ да продължаваме успѣшно реализиране на цѣлитѣ си. Нашитѣ усилия трѣбва да сж насочени въ това отношение: създаване на най-тесни връзки между Централния Комитетъ и клоноветѣ, а ведно съ това и между самитѣ клонове, кждето трѣбва да нѣма мѣсто на лични разправии, а да царятъ другарски отношения. А какво вършатъ клоноветѣ? Презъ течение на 11 месеци по колко писма сж писали на свои другари отъ другитѣ клонове, по колко до Ц. К.? Защо ученицитѣ есперантисти тамъ кждето иматъ група, или кждето може да се основе, до сега не сж сторили това и не сж се присъединили къмъ Лигата? По всичко изглежда, че предпоставката на нашия успѣхъ е солидна и мощна организация, (ето защо голѣма частъ отъ нашитѣ усилия трѣбва да бждатъ насочени за организиране и финансово стабилизиране на клоноветѣ, а чрезъ тѣхъ и на Централ. Комитетъ.

Наредъ съ усилията въ организационно отношение, ние трѣбва да обърнемъ по-голѣмо внимание на популяризиране на Есперанто и Есперантизма. Ако още много другари ученици сж чули много малко или никакъ за Есперанто и неговата вътрешна идея, то се дължи на слабата ни пропаганда. Къмъ всички, отъ които ние чакаме подкрепа, ние трѣбва да изпълнимъ дълга си: да ги запознаемъ съ цѣлитѣ на нашата Лига. Преди всичко ние трѣбва да запознаемъ нашитѣ родители и близки, нашитѣ възпитатели — учителитѣ и директоритѣ на учебнитѣ заведения съ Есперанто.

Средствата ни за пропаганда трѣбва да бждатъ най-разнообразни: всѣки членъ, дори всѣки есперантистъ споредъ условията трѣбва да преценява и употребява най-подходящи. А такива трѣбва преди всичко да бждатъ: езика Есперанто, неговото говорене, нашия органъ „Есперантска Младеж“, изнасяне повече реферати, утра, забави, изложби и пр.

Особени усилия трѣбва да се полагатъ за широкото разпространение на нашето списание, и то, главно средъ нашитѣ редове. А ние съ присърбие трѣбва да отбележимъ, че отъ много мѣста списанието ни се връща. Затова, защото не е схванатъ императивния ни дългъ, че всѣки членъ трѣбва да получава органа, сжщо и да си набавя и останалата стара и нова есперантска книжнина, която трѣбва да

добие най-широко разпространение; само тогава нашите усилия ще се увенчаят от успех. Ние ще отбележим, че тъй много изтъкваното обстоятелство, какво, между учениците-есперантисти няма esperantoj, принадлежи на миналото. Това е третата предпоставка за нашия успех, а ведно с това, и най-солидната.

Всички тия задачи бихме отнесли към организационната страна на движението: организация на клоновете, пропаганда между самите себе и обществото. Но преката наша задача е да знаем Есперанто. Тръбва да обърнем по-сериозно внимание, да го изучаваме, да се подготвяме, дълбокаваме и обмисляме. Нека бъдем смели всъкжде, където можем да говорим. Но, само да говорим. Есперанто не е достатъчно, нужно е да говорим добре. Чрез кореспонденция може да се постигне много (обогащаване на речника), но чрез говорене се постига още повече за усвояване тънкостите на езика.

Първо условие за нашите успехи, това е високото есперантско съзнание, което ще се яви с доброто знание на езика, добро познание на есперантизма и добрата есперантска книжнина. Следователно, повтарям, усилията ни трябва да бъдат насочени към създаване високо есперантско съзнание, солидна организация, широка пропаганда — и ние ще имаме блестящи успехи въ бъдеще.

К. Риболова
Гвидант организация.

Klarigoj

Много често преподавателите по чужди езици въ училищата се противопоставят на желанието на учениците да учат Есперанто по простата причина, че с това те се много обременявали, а най-вече това, че при изучаване на Есперанто ученика започва да смесва езиците, а и привързалъ се към Есперанто почва да чувства апатия към изучавания въ училище езикъ. Разбира се, нито едното, нито другото е вярно. Това най-добре знае есперантиста. При изучаването на Есперанто учащия почва да схваща нелогичността въ своя матерен езикъ, първо, а от тамъ и въ другите изучавани езици, съпоставяйки ги съ много честите логичности на Есперанто. Тъй като много пъти за много случаи сж давали обяснения азъ тука ще дамъ само нѣкои допълнителни такива, схващайки нуждата отъ това, отъ всѣ

кидневния животъ и разговоръ на не достатъчно напреднали съидейници.

I. Едно, може би неводно, объркване правятъ новитъ есперантисти при фразоформирането на Есперанто само за-това, че тѣ първо съставятъ мисълта си на матерния езикъ и следъ това я превеждатъ, а така несъзнателно се прави букваленъ (невѣренъ) преводъ. Напримѣръ много често се правятъ грешки съ предлозитъ *per* и *kun* — съ (чрезъ, съ помощта на нещо) и съ (заедно).

Mi trinkas akvon per glaso.

Азъ пия вода съ чаша. А по никакъвъ начинъ: *Mi trinkas akvon kun glaso.*

Mi promenis kun lia kuzo.

Разхождахъ се съ неговия братовчедъ, а никога — *per lia kuzo.*

Отъ предлога *per* много логично се образуватъ думитъ *pere* (*per*), което значи *посредствомъ*, а отъ тука и *senpere*, което значи *непосредствено, непосредствено*.

II. *Por* и *pri* — *за* и *за* (относително нещо). И тукъ се правятъ много грешки само за това, че въ нашия езикъ и за единия случай и за другия казваме *за*, когато въ Есперанто тия два предлога си иматъ свое строго опредѣлено логично — вѣрно значение.

Mi donas tiun chi libron por li.

Давамъ тая книга *за* него.

Oni rakontis pri tiu kiu mortigis sin.

Тѣ разправяха *за* онзи (относително онзи), който се самоуби.

Li pagis por sia kamarado.

Той плати *за* своя другаръ.

Plorante ŝi rakontadis pri sia sorto.

Съ плачъ (плачейки) тя разправяше *за* своята съдба.

Съ *pri*, като се постави предъ подходяща дума се образува нова такова, която съдържа въ себе си двѣтъ понятия. Напримѣръ:

Vespere ni preparolos chi tiun aferon.

Довечера ние ще говоримъ *за* тая работа.

Такива сж още *prikanti* — възпявамъ (пѣя *за*, по нѣкого), *prirakonti*, *priserchi*, *priskribi*, *pripensi* и много други.

Когато *pri* е като отделна дума следващата задъ него не може никога да има *akuzativ*, т. е. да приеме винителния падежъ, а когато *pri* се свързва съ друга дума следващата обезателно приема *akuzativ'a*.

Mi pensas pri mia infanagho.

Азъ мисля по (*за*) моето детинство.

Mi pripensas mian infanaghon.

III. Наредъ съ тия два предлога — често се бърка и *pro*, което значи чисто *заради, по причина на*. . . Бърка се само затова, че на български езикъ го употребяваме пакъ съ предлога *за* или *отъ*.

Shi ploris pro la malbona sia sorto

Тя плачеше *за* (поради) лошата си съдба.

Li ghemis pro la vundo.

Той стенише *отъ* раната.

IV. Многото наставки и преставки, които има Есперанто отъ една страна го правятъ много по-лекъ за изучаване, отъ друга — по краткъ и изразителенъ. Напримѣръ на български казваме *азъ започвамъ да чета*, а на Есперанто — *mi eklegas*.

Tiam li ekkomprenis la shercojn.

Тогава той започна да разбира шегитъ

Също е и съ наставката *ind*. Напр.:

На български казваме:

Той е добъръ възпитателъ и заслужава уважение.

А на Есперанто кратко и ясно ще кажемъ:

Li estas bona kaj estiminda edukisto.

La verkoj de Gr. Petrov estas tre legindaj.

Близка по външность, но свършено друга по значение е наставката *end*, която изразява, че известно действие непременно трѣбва да се свърши.

La kondichoĵ estas akceptendaj.

Условията трѣбва да се приематъ.

Lia konduto estas riprochenda.

Неговото държане трѣбва да се упрекне.

Близка на тия две е и наставката *ebi*, която означава вече, че нещо може да се направи, или има се възможностьта да се стори нещо.

La kondichoĵ estas akcepteblaj.

Условията сж приемливи.

Skribu legeble! — Пиши четливо.
 La sono estas айdebla.
 Звукътъ може да се чуе.

* * *

Новоначинающа сѣдейници,

„Есперантска Младежъ“ въ първата своя годишнина, въ продължение на 10 месеци отдѣли доста много отъ своитѣ колонии и за Васъ. Това бѣ цѣль нейна, повеление на чувството за взаимоподпомаганостъ и взаимообучаваностъ. И малка нанстина и скромна бѣ нейната данъ, но все пакъ тя, поне азъ така мисля, можа да даде подтикъ за научаване на нови граматически езикови положения — сама Ви ги обясняваше.

И единъ приятелски съветъ бихъ желалъ да Ви дамъ чрезъ „Есперан. Младежъ“. Нежелателно ще повтора „всѣко начало е трудно“. Често пжти една само трудностъ, която въ сжщностъ не е такава, Ви докарва до разочарование, изгубвате вѣра и надежда, че ще научите езика, и може би неволно, неусетно се забравяте, напускате курса, забравяте Есперанто. А по-после? Когато по-късно видите Ваши другари, съ които заедно нѣкога сте заучили Есперанто? ... Нали тогава Вие съжелявате? Да, разбира се!

Но казвамъ, новоначинающа сѣдейници, предполага-
 гамъ, че сега почвате, чуйте съвета ми!

— Само на Есперанто единъ начинающъ учащъ може да пристъпи къмъ разговоръ и моя съветъ е *навсѣкжде и винаи, макаръ и току що започнали да учите, говорете на Есперанто; нека прѣштите, нека Ви се смѣлята, — но говорете — винаи и на всѣкжде*. Това е най-доброто средство за сдобиване съ практичностъ въ езика, а второ едно средство, вече добро въ смисълъ обогатяване на речника Ви, е *корреспонденцията и четенето на есперантска литература*.

Прочее, *esperante antaŭen!*

Varna.

Amiko.

Убеденъ съмъ въ абсолютната необходимостъ отъ единъ международенъ езикъ.

Есперанто е несравнено гъвкавъ, способенъ да изрази нюанситѣ на мисльта, живъ и поетиченъ.

За да могатъ народитѣ да се разбератъ, тѣ трѣбва прѣди всичко да се разбиратъ.

Роменъ Роланъ.

Докладъ на контролната комисиия на У. Е. Л. за дейността на Ц. К. и Р. К. презъ отчетния периодъ на 1925-26 съюзно години.

Karaj Gesamideanoj,

Ето почти една година отъ какъ съществува У. Е. Л. Една година отъ какъ младитѣ труженици — ученици есперантисти се сгруппираха, обединиха въ името на скъпото за тѣхъ дѣло: повсеместно проагитиране и разпространение на езика Есперанто и великата и хуманна идея Есперантизма — всредъ учащата младежъ. Една година откакъ събрани въ малки групички или единично изъ разнитѣ краища на страната ние орахме, копахме трънливата и каменлива за Есперанто и Есперантизма почва и хвърляхме, съяхме волно и безпирно семената на нашето дѣло, за бждна жетва. Една година, ние вече живѣемъ, може би, трудно, обезсилени и убити, отъ пречкитѣ при нашата дейностъ, но все пакъ крепки, бодри и надеждни, че всредъ борбата, неуспѣхитѣ и победитѣ ще постигнемъ цѣльта, ще положенемъ богата жетва. Една година откакъ се регистрира нашето име въ историята на есперанското движение въ България.

Но какво направихме? Постигнахме ли нещо, следъ една годишна деятелностъ или останахме нечути отъ никого отъ никого неподкрепени, некуражени? Имаме ли нѣкаква наличностъ, която ни оправдава като вѣрни съратници на нашия идеалъ, която се явява като положителенъ резултатъ отъ нашата дейностъ, нашия животъ? На този въпросъ върваме си е отговорилъ всѣки, който е работилъ и се числи въ нашитѣ редове.

Но сега ние, контролната комисиия на У. Е. Л. желаемъ да сподѣлимъ нашитѣ мисли по този въпросъ. Водени отъ мисълта да бждемъ достатъчно безпристрастни и ясни и колкото се може по кратки, безъ всекакви преувеличения или подценявания ние излагаме положението и цѣлокупния животъ на Лигата, както той се е отразилъ въ действителностъ въ централнитѣ ядра на Лигата, — именно Централния и Редакционния Комитети. Защото живота или анемията, силата или разпуснатостта на единъ съюзъ се вижда, изпѣква най-ясно въ тѣхъ. Досега К. К. е направила: една ревизия презъ месецъ февруари, чийто протоколъ не е напечатанъ въ „Есп. Младежъ“, но който се чете на конференцията въ Търново заедно съ протокола за ревизията направена отъ председателя, и който протоколъ се одобри отъ останалитѣ членове на събранието имъ на 15.VI т. г. Следъ това на 16 т. м. К. К. направи своята трета ревизия, чийто констатации ще даде сега.

Понеже до сега публично не е изнесена нито една ревизия то, смътаме да докладваме общо за досегашната дейност на Лигата.

1. На Централния Комитет: Преглеждайки изходящия и входящия регистър се вижда, че Ц. К. е водил усилена кореспонденция. Досега сж регистрирани 217 изходящи и 164 входящи писма. Всички писма разглеждат въпроси, които живо засягат както Лигата така и отдълнитъ клонове. Книгитъ сж грижливо и чисто заведени. Архивата е подредена добре.

Касова книга: Постъпленията въ касата до сега възлизатъ на сумата 4367 лв., а разходите на 3419.90 лв. Значи каса наличностъ 947.10 лв. Всички израсходвани суми сж оправдани съ надлежни разписки.

Протоколна книга: До сега Ц. К. е направилъ 12 редовни събрания. Всички протоколи чисто вписани и подписани отъ целия съставъ на комитета. Въпроситъ, съ които се е занимавалъ Ц. К. сж повече организационни, затова сж издани и изпратени до всички присъединени и неприсъединени клонове къмъ Лигата 6 окръжни.

2. На Редакционния К-тъ: Сжщия денъ К. К. направи ревизия на секр. каснера на Р. К. на „Есп. Мл.“. Отъ входящия и изходящия дневници се забелезва, че Р. К. е водилъ редовна и навременна кореспонденция. Въ входящия дневникъ сж вписани 113, а въ изходящия 79 писма. Едни отъ тѣхъ се отнасятъ до издължението къмъ „Есп. Мл.“ а други къмъ списването й. Получени сж въ редакцията 51 статии, отъ които не сж печатани 22, понеже сж неудоборени отъ Р. К. Книжата добре заведени.

Касова книга. До сега сж постъпили 15,717 лв. а израсходвани 15,595 лв. значи каса наличностъ 122 лв. Дебитори 12,850 лв. (Виждайки голѣмата неиздължена къмъ Р. К. сума К. К. сия апелира къмъ всички, които сжпятъ дълото да се издължатъ най-късно до Конгреса). Разходите оправдани съ разписки. Абонатната и Експедиционна книги водени редовно. Всички броеве навреме експедирани.

Относно „Есп. Мл.“ ще кажемъ, че до септа е излизала въ 1500 екз. пласира се средно 1300 екз. Инвентара възлиза на 1561 екз. „Есп. Мл.“ се праща на 115 пл. об. а 90 непл. аб., а останалитъ на разни д-ва, Есперантски и други. До сега сж изплатени всички броеве, включително и VIII. Разглеждайки въпроса съ нашия органъ „Есперантска Младеж“ ние не можемъ да не се спремъ и изкажемъ нашето мнение. Единъ органъ, който е извиканъ отъ нуждитъ на една организация, за да бжде като звено, фокусъ, призна, въ която се срещатъ, преплитатъ, пречупватъ изискванията и идеитъ на отдѣлнитъ членове на тая организация. трѣбва неминуемо, като веренъ нейнъ служителъ, да обема и

отражава всичко, което е духа, мисълта, стремежитѣ, идеала на младежа. Той трѣбва да бжде огледало на онова, на което служи. Неговитѣ страници трѣбва да бждатъ оросени съ кръвта и сълзитѣ, които младежа оронова предъ пречкитѣ и трудноститѣ по своя безспиренъ пътъ къмъ идеала. В тѣхъ трѣбва като червена нишка да криволичи единната мисль — нашия идеалъ. Обаче съ това не искаме да кажемъ че трѣбва да се списва само въ духа на Есперанто и есперантизма. Напротивъ, тукъ трѣбва да се преплитатъ дори и най-противоречивитѣ възгледи и идеи на нашитѣ членове. Трѣбва да фигуриратъ мнения по въпроси отъ най-различни отрасли на живота. Съ една дума да нѣма едностранчивостъ, въ зависимостъ схващанieto на Р. К., а да има обективностъ, въ която се губятъ субективнитѣ прояви на личността. А за това трѣбва да мисли най-много Р. К. който се е задължилъ да забрави себе си, като индивидъ, да вникне въ насъ, въ другитѣ.

За досегашното списване, ще кажемъ, че то до известна степенъ спазваше духа. И ако и да имаше грешки и неуместни статии то това е оправдателно, защото ние сме м л а д а незакрепнала още организация едва формираща се, и зачеваща своя единенъ духовенъ животъ. Освенъ това понекога Р. К. бѣше изправенъ предъ необходимостта да достави набързо материалъ, а това правѣше като корегиралъ и попълняше нѣкой полученъ, но не напълно издържанъ статии, които „инкъ Р. К. не би напечаталъ.“ Това той не би трѣбвало да прави по никой начинъ, защото той не може да заангажира своята мисль вложена въ нѣкоя статия съ името на автора ѝ. Това е капитална грѣшка, която за въ бъдеще трѣбва да се избегне. Р. К. може да изглажда стилови и правописни грешки, но не и мисловитѣ т.е. личното разбиране на автора по тази тема. Но това е направено по необходимостъ както казва Р. К. и за което отговаря самъ той.

Прави впечатление, че полученитѣ досега статии освенъ че сж малко но сж и недостатъчно разработени. Но това не трѣбва да ни отчайва, защото ние сме още млади въ това отношение и нѣмаме тази опитностъ та въ едно кѣсо време да изискваме добре и правилно разгледани въпроси. Това ще бжде резултатъ на нашата по-дълга работа и традиция. Общо взето Лигата води усиленъ и трескавъ животъ. Успѣхитѣ, които тя доби въ продължение на 10 месеца показва, че наистина условията за единъ силенъ и организиранъ ученико-есперантски съюзъ въ България сж подходящи и благоприятни, изисква се само още по-голяма дейностъ на Ц. К-тъ, за да може въ едно кѣсо време да обедини всички ученич. д-ва въ разнитѣ градове, а кждетто нѣма да съдейства за образуването на такива. Има много учен. д-ва като въ градоветѣ Русе, Плѣвенъ, Враца, Ямболъ, Пловдивъ и др.,

конто не сж се присъединили още, въпреки многократнитѣ напомняние на Ц. К. да се присъединятъ. — Защо тѣзи клонове стоятъ още отдѣлно отъ Лигата? Ние апелираме къмъ тѣхъ да влезатъ въ връзки съ Ц. К. и на предстоящия ни конгресъ да взематъ живо участие и разискване по нейното бѣдаще сѣществование. Отъ друга страна много отъ клоноветѣ не сж редовни въ издѣлженията си и не водятъ редовна кореспонденция.

Нека клоноветѣ обърнатъ внимание на това и знаятъ че само въ усилената кореспонденция и тѣснитѣ връзки съ Ц. К. се проявява живота и силата на единъ сѣюзъ. Повече акуратностъ и интензивна работа, за да не се мисли че клоноветѣ водятъ единъ анемиченъ животъ. Прочие,

Karaj Gesamideanoj,

Излагайки най-безпристрастно и обективно самата действителностъ относно живота на Лигата, Контролната Комисия ви приветства съ пожелатитѣ за една година успѣхи (особено за добре уредената конференция въ Търново) и ви кани да посетите масово предстоящия ни конгресъ, където ще изправимъ миналитѣ грешки и очертаемъ бѣднитѣ перспективи.

Korsalutojn!

Контр. комисия (п.): Предс. П. Цоневъ

(п.) Членове: { Д. Симидчиевъ
Р. Женковъ

РАЗНИ

1-я конгресъ на Ученическата Есперантска Лига въ България ще стане въ Варна на 15, 16 и 17 августъ т. е., едновременно съ тоя на Българското Есперантско Д-во. *Всички учащи се трѣбва да се присъединятъ къмъ 1-я. Alighiloj* сж разпратени до всички клонове на Лигата. Не членове на У. Е. Л. сжщо могатъ да се присъединятъ като за това поискатъ Alighiloj отъ

секретарь-каснера на Конгресния комитетъ. *Конгресната такса е 30 лв. до 15 юлий, следъ която дата таксата става 40 лв.* На всѣки присъединилъ се ще се изпратятъ уверения за пътуване съ намаление и конгресна карта.

Конгресния комитетъ разполага съ достатъчно много общи жилища.

Разградъ. Тукъ клонъ „Sunlevigho“ основанъ едва преди

нѣколко месеца развива трескава деятелност. На 6 юний г. г. клон е уредилъ забава отлично посетена и блѣскаво изнесена.

Наскоро сж завършили два курса, а въ Дърводѣлското училище, кждето курса е къмъ своя край, ръководенъ отъ съидейника Анг. Радоевъ, е основана секция на групата.

Хвала на подобна самоотвержена деятельность.

Дерзайте, karegaj Sunlevi-
gh'anoj

Попово. Тукъ нашитѣ съидейници-учащи се вече проявиха интересъ къмъ организиране въ ученическо есперантско д-во и У. Е. Л. като наскоро възнамеряватъ да си образуватъ група.

На новитѣ си съратници пожелаваме успѣхъ и искрено желаемъ да видимъ техния примеръ последванъ отъ съидейниците отъ другитѣ градове, които все още стоятъ вънъ отъ редоветѣ на У. Е. Л.

Търново. Клона „Flamo“, тукъ отъ 5 до 11 юний е изнесълъ успешно агитационна седмица, отъ която сж постигнати добри резултати, като чрезъ афиши и нѣколко четени реферати учащата се младежъ въ тоя градъ още веднажъ се е запознала съ нашата идея.

За съжаление, обаче, трѣбва да се отбележи едно съвсемъ нежелателно отнасяне на единъ отъ преподавателитѣ въ мъжката гимназия, *имено по френски езикъ*, който насмѣшливо се е отнесълъ къмъ агитиращитѣ Есперанто ученици и е *заповѣдалъ* да разкъсатъ пропаганднитѣ афиши, които ученицитѣ окачили по стениитѣ на класнитѣ стаи.

Мислимъ, че мина вече време на такова държане спремо Есперанто и молимъ г-нъ преподавателя по френски езикъ въ мъжката търновска гимназия да си вземе бележка отъ това

Ц. К.

Лондонъ. Основано е акционерно д-во подъ име „The Esperanto Institute Limited“ за ускоряване прогреса на Есперанто посредствомъ неговитѣ практически приложения и употребление.

ЕСПЕРАНТО-СПИСАНИЯ.

„Bulgara Esperantisto“, есперанто органъ на българскитѣ есперантисти. Списванъ отъ добритѣ наши съидейници. Цененъ приносъ къмъ българската есперантска литература. Годишенъ абонаментъ 40 лв. Редакция и администрация: ул. „Ц. Борисъ“ № 69 — София.

„Heroldo de Esperanto“ — неутраленъ органъ на есперан-

ското движение. Излиза два пъти седмично. Дава редовни известия за целокупния есперантски животъ въ свѣта. Застъпва всички браншове на науката, литературата и изкуствата.

Адресъ: Horgem bei Köln, Germanlando

„Libero“ — списванъ само на Есперанто въ духа на свободнитѣ учения: антимилитаризъмъ, интернационализъмъ, вегетарианство и др. Едно отъ най-добре издържанитѣ международни есперанто-списания. Сега е въ втората си годишнина, слятъ вече съ деветата год. на „Vegetarano“.

Годишенъ абонам. 70 лв.

Адресъ: „Libero“ ул. „Витошка“ № 48 — София.

Есперанто и техниката. Германската Лига на технико-научнитѣ дружества, къмъ която принадлежатъ най-важнитѣ корпорации, живо се интересува за Есперанто и е изпратила своя административенъ директоръ въ последния универсаленъ конгресъ на Есперанто. Нейниятъ официаленъ органъ „Инженерски Прогресъ“ съ издания на английски и испански езици съдържа въ всѣка частъ

отдѣленъ отдѣлъ на Есперанто. Лигата се старае да използва съобщенията на есперантското движение за да усили своитѣ сношения съ другитѣ страни.

Есперанто и литературата.

Есперантската литература, която вече обема повече отъ 5000 различни тома е доста обогатена съ явяването на Каталунската Антология (люксово издание съ около 500 страници), която цели да запознае голѣмата есперантска публика въ другитѣ страни съ съкровищата на каталунската литература.

Есперанто въ Международното Работническо Бюро. Повече отъ 5 години Международното Работническо Бюро при Лигата на народитѣ употребява Есперанто за своитѣ цели. Къмъ органа „Esperanto“ на Универсалния Есперантски Съюзъ (И. Е. А.) въ Женева, то е прибавило въ издание отъ 10000 екземпляра отдѣленъ Бюлетинъ на Есперанто. Бюрото също разпраща всѣкакви съобщения за вестниците освенъ на английски и френски езици също и на Есперанто.

Изъ „Esperantisto Junularo“,

С П И С КЪ

на Ученическите Есперантски Групи въ България:

Севлиево. Уч. Есп. Д-во „Sunievigho“ — Симеонъ Мишевъ
ул. Опълченска 122.

Разградъ. Уч. Есп. Д-во „Sunlevigho“ — Антонъ Радоевъ
ул. Ботевъ 1979.

София. Уч. Есп. Д-во — Коста Н. Авгарски Бул. Сливница 125
Карлово. Уч. Есп. Д-во „Ni Venkos“ — Христо Барбовъ,
ул. Басмаджийска 14.

Орханлие. Уч. Есп. Д-во „Verda Radio“ — М. Витковъ, у-
ченикъ Гимназията.

Ст. Загора. Уч. Есп. Д-во „Verdstelano“ — Слави Яну-
ловъ, ул. Св. Троица 3360.

Шуменъ. Уч. Есп. Д-во „Espero“ — Любенъ Абаджиевъ,
ул. Царь Освободителъ 698.

Нова Загора. Уч. Есп. Група — П. Д. Лафчевъ, ул. Ас-
парухъ 6.

Кюстендилъ. Уч. Есп. Група — Никола, Николовъ ул. Сту-
дена 206.

Варна. Уч. Есп. Д-во „Verda Lumturo“ — Вегетарианска
Гостилница на ул. 27 Юлий.

Свищовъ. Уч. Есп. Д-во „Zamenhof“ — Колю Колчевъ,
ул. Князь Мирска 16.

Бургазъ. Уч. Есп. Д-во „Estonteco“ — Поппи Баласакева,
ул. Лавеле 12.

Сливень. Уч. Есп. Д-во „Radio“ — Димитръ Колевъ, ул.
Велико Княжеска 786.

Панагюрище. Уч. Есп. Д-во „Mezmonta Stelo“ — Л. Ив.
Луковъ, ул. Н. Бончевъ 1.

Видинъ. Уч. Есп. Д-во „Lumo“ — П. М. Здравковъ, ул.
I Ралчева 2623.

Повенъ. Уч. Есп. Д-во „Batalo kaj Venko“ — Педагогич-
еското училище.

Радомиръ. Уч. Есп. Д-во „Fajrero“ — Гимназията.

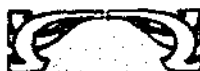
Рахово. Есп. Група — Никола Коцевъ, ул. Св. Кирилъ и
Методий 3.

Търново. Уч. Есп. Д-во „Flamo“ — Александъръ Цоневъ,
ул. Башъ Хамамъ 1011.

Провадия. Уч. Есп. Д-во „Espero“ — Л. Бутраковъ, ул.
Варна 61.

Ябълъ. Уч. Есп. Група — Н. Абаджиева, ул. Бургазка 25.

Габрово. Уч. Есп. Д-во „Estonteco“ — Христо Василевъ,
ученикъ Априловската Гимназия.

Tutmonda Esperanto Asocio-Junulara.

Всѣки младежъ-есперантистъ трѣбва да бжде членъ на Всемирния Младежки Есперантски Сѣюзъ (Т. Е. А. Ј.), чиято цѣль е:

1) Да концентрира младежи-есперантисти отъ цѣлия свѣтъ не различавайки раса, нация, религия или езикъ.

2) Да разпространява Esperanto между всесвѣтската младежъ.

3) Да всѣе между нейнитѣ членове здраво чувство на солидарностъ и да развие у тѣхъ разбирателство и уважение къмъ всички народи.

Всѣки членъ ще получи:

1) Членска карта.

2) Месечния органъ на сѣюза „*Esperantista Junularo*“ — най-подходящо четиво за млади есперантисти, списвано на лекъ есперантски стилъ.

3) „*Informilo por junaj esperantistoj*“ 40 стр. Който запише 10 члена е делегатъ на сѣюза, и получава специална „*delegitkarton*“ и сжщевременно подаръци отъ *Centra Komitato* — Leipzig.

Favora prezo por Bulgario

65 лв.; изпратени въ препор. писмо или съ пощ. записъ на главния представителъ на сѣюза

ГЕОРГИ ХР. ДИМОВЪ, „Добричка“ 18—Варна.

Съ тоя брой изпращаме „*aboniloj*“ за записване членове на Т. Е. А. Ј., които да се изпратятъ веднага на горе посочения адресъ.

Излѣзоха вече новитѣ „*sigelmarkoj*“ на сѣюза 100 пар. 20 лв. доставятъ се отъ представителя.

Petante pluajn informojn aldonu 2 lv. pm. por respondo.

Стани членъ веднага!

До _____

въ _____

Фондъ „Есперантска Младежъ“

1. Отъ брой 4—5	лв. 1149
2. Esperantisto — Ст. Загора	• 10
3. Ив. Добревъ — София	• 10
4. И. К. — София	• 50
5. Karibo — Варна	• 15
6. Георги Христовъ — Варна	• 50
7. М. Ш. — Варна	• 20
8. П. Ц. —	• 10

Всичко 1314

Gesamideanoj, Не забравяйте фондъ „Есперантска младежъ“

◎ ЦЕНА 5 ЛВ. ◎

Годишенъ абонаментъ 30 лв.

Урежда редакционенъ комитетъ.